

[Glistrup]

mia kr., man taler om i det forslag, som skulle blive debutforslaget fra vor nye skatte- og afgiftsminister. Det er enormt mange penge. Det er svært at sige, hvad det betyder, men vi kan jo sætte det i forhold til det, som den socialdemokratiske ordfører lige talte om, at »denne regering skal tilstræbe, at reallønnen ikke undergraves«. 3,2 mia kr. mere i momspenge betyder, at reallønnen undergraves ved, at man nu yderligere i hver evig eneste arbejdsuge skal arbejde 5 kvarter ekstra for staten. Hvis det bare havde været 5 kvarter alt i alt, man skulle arbejde for staten, så var der selvfølgelig ikke noget at sige til det. Eller hvis det var noget, som man kunne forvente ville nytte, så var vi selvfølgelig også alle sammen rede til det. Men vi ved med centnertunge erfaringer fra tidligere, ganske lignende skridt, at det nytter ikke et hak. Det nytter ikke en døjt nu at pålægge denne yderligere byrde, denne yderligere undergravning af reallønnen, som dette momsforslag udtrykker.

Arbejderbevægelsens Erhvervsråd fortalte os i går, at denne momsforhøjelse ville indebære, at vi til næste år ville få i hvert tilfælde 20.000 flere arbejdsløse, end hvad vi ellers ville have fået, og der er i hvert fald meget i erfaringerne, der kunne tyde på, at vi får et meget stort multitusindtal ekstra arbejdsløse som et resultat af denne forhøjelse. Nye produktive arbejdspladser må nedlægges. Og så kommer man fra den socialdemokratiske ordførers side og fortæller, at man vil skam i allerhøjeste grad vise forståelse for de arbejdsløses helvede – når man samtidig råt og kynisk, og uden at det gør nogen som helst nytte, sender yderligere – efter hvad Arbejderbevægelsens Erhvervsråd selv siger – 20.000 ud i arbejdsløshed. Der er ingen sammenhæng mellem, hvad den socialdemokratiske ordfører stod og gengav her som His Master's Voice oppe på talerstolen, og det, som de kolde, klare realiteter siger.

Vers 2 i den sang, som vi har hørt så mange gange, er, at man opsender en stille bøn om, at der nok vil vise sig noget med ansvarlighed derude på arbejdsmarkedet eller andre steder, som man beder til i stedet for at herske og bestemme, som regeringen skal, og selv lede udviklingen. Det er jo reelt det samme, der står i dette dokument, som vi har læst i tidligere augustmåneder og tidligere septembermåneder fra den samme regering.

Intet andet end fromme håb om, at der nok vil være noget, der vil vise sig, og at andre nok vil kunne klare det. Det er slået fejl de andre gange, og der er desværre en meget væsentlig risiko for, at det også vil komme til at slå fejl i denne omgang.

Der kan ikke selv ved en nærlæsning af de dokumenter, der nu er kommet fra regeringen, findes noget som helst, som kan pege i retning af, at det skulle gå bedre ved denne lejlighed. Den eneste lille flig af håb, jeg har kunnet finde efter at have gennemgået alle disse papirer, er, at man nu i regeringen har en heltidskirkeminister i stedet for en halvtidskirkeminister, og så kan man selvfølgelig håbe, at det kan føre til, at de fromme ønsker denne gang går i opfyldelse.

Men alt andet peger entydigt på, at vel vil det da ikke komme til at virke ved denne regerings foranstaltninger. Det er muligt, at den enorme medgangsbølge, som Danmark har i udenlandsk og international økonomi i disse år, den enorme medgangsbølge, vi har i form af den store høst, som vi nu har fået for andet år i træk, eller i hvert fald er ved at tage ind i lade i disse dage, vil kunne redde regeringen. Men regeringens egne foranstaltninger nytter ikke en døjt.

Hvad er det, regeringen skriver om? Den skriver om, at nu skal man have en altomfattende kapitalvindingsskat, som om man nogen sinde har hørt om, at yderligere skattepålæg på nogen som helst måde billiggør tingene, på nogen som helst måde øger mobiliteten, øger smidigheden eller øger effektiviteten. Det, som den venstre-socialdemokratiske regering her går ind for, er noget, som simpelt hen yderligere vil forøge vore vanskeligheder.

Den anden lille konkrete ting, der står i ordflommen fra regeringens side, er, at nu vil man til at begrænse rentefradragsretten. Man kunne akkurat lige så godt have sagt: nu vil vi til at sende et ukendt antal, titusinder af unge familier i få-barn-alderen ud i, at de simpelt hen skal forlade det parcelhus, de ellers har fået erhvervet. Det er jo det eneste, der ligger i, at man under en sådan skrupskør skatteordning, som vi har her i Danmark, begynder at stjæle rentefradragene fra dem.

Derfor er de konkrete ting, som venstre og socialdemokratiet fortæller os, kun noget, der får tingene til at være endnu mørkere. Vi